

Per Clausen (EL):

Jeg er meget enig med ministeren i, at man ikke skal udelukke, at arbejde kan være en god del af en behandling, tværtimod. Men jeg forstår ikke helt, at det at få en ekstra trussel om, at man risikerer at få familiens forsørgelsesgrundlag reduceret til det halve om 2 år, skulle være en særlig effektiv terapi over for f.eks. et torturoffer. Jeg har meget svært ved at forstå, at den forøgede usikkerhed og angst, det vil give i familien, skulle være en fordel.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Formålet med den integrationspakke, vi nu gennemfører her i Folketinget, er jo at bryde den onde cirkel, som nogle mennesker, sandsynligvis ufrivilligt, er havnet i, nemlig at det økonomiske incitament til at tage et arbejde er meget, meget lille.

Kl. 17.20

Muligvis er der nogle i den gruppe, der har indrettet sig, som de ville have gjort hjemme, nemlig at den ene ægtefælle passer familien. Til det må jeg bare sige, at vi også er nødt til at holde fast i nogle principper, nemlig ret og pligt. Vi hjælper naturligvis, når folk ufrivilligt mister deres arbejde, bliver syge osv., men modydelsen er, at der er en pligt til at påtage sig et arbejde, og det kan jo ikke skjules, at der i den forbindelse nok findes nogle mennesker, som skal have et skub for at komme ud og søge et arbejde.

Per Clausen (EL):

Nu har jeg sådan set en formodning om, at beskæftigelsesministeren er lige så godt bekendt med rådighedsreglerne i dette land, som jeg er. Der er nogle skubbemekanismer, og det har vi jo diskuteret ved en lang række forlig, der er lavet om arbejdsmarkedspolitikken i Danmark. Men det var sådan set ikke det, jeg spurgte til.

Jeg spurgte til, om ministeren virkelig mener, at det er et rigtigt redskab at bruge over for mennesker som f.eks. torturofre, som måske nok har nogen erhvervsevne, men ikke så meget, at de er i stand til at indtjene 300 timer. Mener ministeren, at det er et fornuftigt, godt og hensigtsmæssigt redskab at stille sådanne mennesker over for truslen om, at de kan få deres forsørgelsesgrundlag halveret? Det kan godt være, at ministeren kan leve med at få sit forsørgelsesgrundlag halveret – det kan han sikkert – men for mennesker, der er på kontanthjælp, er det altså en meget alvorlig situation.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Nu kan det jo blive meget teknisk, men den anden ægtefælle kunne muligvis klare at arbejde i 300 timer, og det er jo sådan, at det ikke er en bestemt person, reglerne gælder for.

Jeg må sige igen, at jeg altså ikke er sagsbehandler i de konkrete sager. Vi har et velfungerende kontanthjælpssystem, men der er måske et område, hvor det har været knap så velfungerende. Vi kan konstatere, at nogle kommuner lader folk gå på kontanthjælp, og det er det, vi gerne vil gøre op med.

Formanden:

Det er jo sådan, at medspørgere får spørgsmålene i forlængelse af hinanden, men hvis jeg skulle have overset, at fru Elsebeth Gerner Nielsen bad om spørgsmål nummer to, får hun muligheden nu.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det siger jeg tak for, men det havde formanden nu ikke behøvet at undskyldte. Jeg troede bare, man godt kunne tage dem ad hoc.

Ministeren har gentagne gange sagt, at ret og pligt skal følges ad, og det forstår jeg simpelt hen ikke. At ret og pligt skal følges ad kan regeringen da umuligt gå ind for. I den nye såkaldte integrationsaftale følges ret og pligt ikke ad. Kommunen har nemlig ikke pligt til at stille job, som en kontanthjælpsmodtager, f.eks. en torturramt, kan sige nej til, til rådighed. Det er jo det helt nye i integrationsaftalen, og er ministeren ikke enig i, at her følges ret og pligt netop ikke ad?

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Der er to ting at sige om den sag. Den ene ting er, at det offentlige selvfølgelig skal hjælpe kontanthjælpsmodtagere til at blive kvalificerede til et arbejde. Det kan være vidt forskelligt, hvad det kan være – for nogle er det social aktivering, for andre er det mere arbejdsmarkedsmæssigt orienteret – men det skal vi selvfølgelig gøre, og vi skal også vise de pågældende, hvordan de skal søge arbejde de steder, hvor der er arbejde. Det er den ene ting, og den anden ting er, at vi jo som personer selv har pligt til at søge arbejde og være aktive. Det er den ret og pligt, vi taler om.

Når jeg ser, hvad disse unge jobagenter har kunnet skaffe af job, er jeg blevet forstærket i troen på, at der er en gruppe mennesker, som